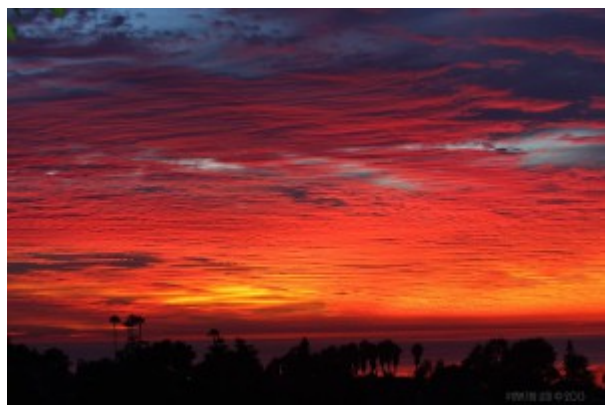

YÊN SƠN – GIỚI THIỆU TRANG VĂN HỌC THƠ NHẠC YÊN SƠN (VietLife TV, June 06th. 2025)

Lời Cũ Văn Trong Tim | Thơ Yên Sơn

Sứ Mệnh Tình Thơ

Yên Sơn

1.
Đang nín thở, nằm bẹp dí trong một góc tối tăm ở một nơi xa lạ

đi chạy trốn công an Việt cộng thì nghe tiếng động cửa mở. Tôi cúi khom mình, nhích sâu thêm một chút vào bóng tối bên bị lọt thõm... xuống sàn nhà, đau điếng! Mồ bưng mặt, mồ hôi vã như tắm, tôi thò phào, vui mừng... khi biết mình đang nằm trong phòng khách sạn vừa trải qua một giấc mơ kinh hoàng!

Chưa kịp hoàn hồn thì lại nghe tiếng gõ cửa. “Ai đó?” “Còn dọn phòng không?” “Chưa còn”. Đó là mồi đi thoại với người bên phòng bên ngoài hành lang. Tôi leo lên giường nằm xuống, cúi ngó thêm một chút nữa nhưng không tài nào chớp mắt được vì những tiếng ồn ào bên ngoài xông vào phòng rất khó chịu. Nhìn đồng hồ bàn thầy đã qua trưa! Tôi lại hoảng hốt bước như nhẩy vào phòng tắm, làm vệ sinh rồi sắp xếp công việc phải làm hôm nay. Việc phải làm hôm nay cũng là lý do chính tôi về Quảng Ngãi lần này.

2.

Tôi đã rời xa Quảng Ngãi khá lâu; bây giờ về đây, thầy đâu đâu cũng đâu xa lạ, nhưng trong tôi vẫn như bụi ngùi, luyến tiếc một thứ gì đó. Có lẽ tuổi xuân chẳng chút cằn khô cũ và người người đâu xa lạ. Quảng Ngãi trong tâm thức của tôi là những hình ảnh thân thương, mộc mạc nhưng diệu kỳ vô cùng. Quảng Ngãi trong tôi là dòng sông Trà, sông Vệ mông mênh; là những con đò ngang mòng manh; là những bờ xe nước kỳ vĩ; là những tiếng xe ngựa gỗ lộp cộp trên đường đá; là những đêm trăng sáng, trời trong bạn bè kéo nhau ra bãi cát ngó qua đêm. Quảng Ngãi trong tôi là an vui, thanh bình suốt thời tuổi thơ mồi nhiệm... Lòng tôi lâng lâng cảm xúc, băng khuâng, rung rúc lạ lùng!

Ra khỏi khách sạn, trời nắng chói chang, tính tìm một anh xe ôm đi đón chờ cón đón. Vâng, đi về xóm nhỏ thì chờ có đi xe ôm mới tiện tìm kiếm. Đang lơ ngơ giữa một chỗ xô bồ, phía trước khách sạn Trung Tâm trên đường Lê Lợi, Quảng Ngãi. Có lẽ đây là nơi tụ tập chờ khách của những người chạy xe ôm, xích lô đạp. Họ tụ năm tụ ba tán dóc, đánh cờ, binh xập xám, nói nói cười cười xen lẫn tiếng cãi cọ ồn ào cả một góc phố. Tôi nghĩ cón một tách cà phê trước khi đi. Bước vào quán cà phê

bên đường ngói xuống. Trong lòng xôn xao lạ. Biết là không gian này không phải là sự chọn lựa của tôi. Có bóng dáng của các em bé bán vé số dạo. Tiếng mời chào đủ các âm giọng bamiêng đổt nước. Đâu óc tôi mù mịt trong không gian hỗn tạp tiếng người, tiếng còi xe; trên tay ôm một chiếc bình sành như đựng tro cốt của Huệ – một người học trò ngoan hiền- đưa về từ Mỹ.

Vừa ngói vào bàn thì một đám nhóc bán vé số nhào tới mời chào. Tôi lúc đầu nói không mua mặc dù chúng nó năn nỉ dai dẳng. Tôi ngói làm thinh, mặt mày nghiêm và buồn được một lúc thì chúng nó bỏ đi. Xong lại có thằng bé đánh giày trở tới “chú đánh giày không chú”. “Trời đổt, chú mang giày thể thao mà đánh nhĩ gì?” “Giày thể thao thì đánh theo giày thể thao chú ơi.” “Không đâu cháu, chú cần ủng ly nước rồi đi công việc gộp.”

Thằng bé vừa đi thì một bé gái rất nhĩ – có lẽ chừng 5-6 tuổi là cùng – sà đến bên tôi: “Chú mua giùm con ít vé số đi chú?” “Không, chú không mua đâu cháu.” “Chú làm ơn giúp con; mua mấy tờ cũng được. Con cần bán rất nhĩu vé số hôm nay vì mẹ con đang bệnh, cần tiền mua thuốc!”

Tôi nghĩ tụi nhĩ bán vé số bao giờ cũng có những lý do bi đát đủ câu khách nên tôi chẳng quan tâm gì lắm. Chẳng khi nhìn kỹ con bé, thấy mặt mũi sáng sủa, xinh xắn nhưng gầy gò, chiếc áo bà ba có hai miêng vá ở khuỷu tay và vai, chân đi đôi dép mòn ở gót làm tôi chạnh lòng! Với số tuổi này đáng lẽ cháu ở nhà vui chơi sao lại tẻ tái bán vé số! Nhìn quanh một lượt thấy lũ nhóc bán vé số đâu không khác gì nhau mấy nhưng tự nhiên tôi có thiện cảm với con bé này. Không biết vì cái giọng Huế nhĩ nhẹ dịu thương của nó có dự phần trong tình cảm bất chợt này không; đi với trẻ con, nhĩt là các bé gái bao giờ tôi cũng dành nhĩu cảm tình hơn. Tôi dạy con nít hơn 40 năm qua nên tôi rất yêu mến trẻ con; thế nhưng, tuổi đời đã đi qua gần sáu mươi, tôi vẫn chưa có cơ hội thực tập hai tiếng “ông cháu” mội nhiệm.

– Chú không mua vé số nhưng chú có thể tặng cháu ít tiền ăn bánh mì được không? Miệng nói tay móc túi lấy ra một ít tiền lẻ đưa cho con bé.

Nó khoa tay từ ch^oi và đi thụt lui vài bước:

– Dạ không được mô chú. Chú mua vé s^o thì con r^ot vui. R^ot cảm ơn chú nhưng con không xin ti^on.

– ...? Tôi bở ngỡ, chưa bi^ot ứng x^o sao.

– Mạ con dặn không được l^oy ti^on c^oa người khác.

– Thì cháu có l^oy c^oa ai đâu, chú tự nguyện, k^o như ti^on chú mua vé s^o thôi mà?

– Chú mua vé s^o thì con bán. Còn không mua thì con không l^oy mô. Chú mua giùm con một ít đi?

– Chú không thích vé s^o. Người ta nói trúng s^o xui l^om!

– Con mới nghe chú nói l^on đ^ou. Chú không mua thì con đi nghe. Con bé mới chừng ^oy tu^oi mà đ^oi đáp như người lớn. Nó d^om bước đi, tôi vội v^o n^om tay con bé giữ lại:

– Được r^oi, được r^oi! Chú mua.

Con bé nho^on miệng cười d^o thương h^ot sức:

– Chú mua m^oy vé nì?

Th^oy con bé c^om trên tay một x^op, tôi h^oi:

– Một t^om bao nhiêu ti^on cháu?

– Dạ 10 ngàn!

– Ph^on cháu lời được bao nhiêu m^oi t^om

– Dạ tám trăm!

– Từ sáng tới giờ cháu bán được bao nhiêu?

– Dạ t^ot l^om! Ch^oc ch^o kho^ong hơn 10 t^om thôi!

Trong đ^ou tôi làm vội một con toán: 10 t^om được 8 ngàn, kho^ong 40 xu Mỹ.

– Bán bao nhiêu mới đ^o ti^on thu^oc cho mẹ cháu?

– Dạ không bi^ot nơi, nhưng ch^oc c^on bán nhi^ou l^om

– Cháu đ^om th^o cháu còn bao nhiêu tờ?

Con bé m^o to đôi m^ot có v^o ngạc nhiên, quẹt ngón tr^o bé tý vào miệng, c^om cúi đ^om một h^oi r^oi ngược lên nói:

– Dạ còn đúng 86 tờ.

– N^ou h^ot ngày mà cháu bán không h^ot thì làm sao?

– Cu^oi ngày ph^oi tr^o lại đại lý đ^o thanh toán. S^o không bán được sẽ bị phạt 10%.

– Vậy làm sao? Bây giờ đã x^o bóng?

– Có lẽ con phải bán tới khuya!

– Cuội ngày! Tối khuya!?

Như hiểu ý tôi nó nói liền:

– Dạ cuội ngày là lúc mình đem tới đại lý thanh toán. Con xin người ta tới 10 giờ đêm. Nếu hết sớm thì được về sớm. Chú mua giùm con 10 vé nghe?

– Nếu chú mua hết thì cháu về nhà với mẹ hay đi bán tiếp?

Con bé trố mắt như không tin những gì nó vừa nghe:

– Chú nói thiệt không?

– ...! – Tôi không nói gì, chờ đợi câu trả lời tiếp của nó.

– Rứa thì con sẽ về mua thuốc cho mẹ trước rồi tính tiếp. Con bé nói như reo.

Tôi đưa tay đỡ tập vé sấp trên tay con bé, móc bóp đưa cho nó tờ 50 đô. Nó ngập ngừng một thoáng xong cầm tờ giấy bạc rồi móc cục tiền bó bằng dây thun trong túi đưa hết cho tôi và nói: “đây là tiền thi lại cho chú nè.” “sao cháu chưa đem mà đưa hết cho chú vậy?” “đó là tiền con bán 14 tấm vé sấp từ sáng giờ đó.” Tôi đẩy tay nó, bảo giữ luôn không cầm thi lại, nó không chịu; nó nhất định chỉ lấy đúng sấp tiền vé sấp mà thôi, dù tôi có năn nỉ thêm cũng vô ích. Tôi thầm nghĩ, cái xã hội băng hoại, mục nát từ thượng tầng đến các anh công an đứng đường này sao còn có được những tâm hồn lương thiện, đoan hậu như thế! Ước gì những kẻ ăn trên ngồi trốc có được một chút liêm sấp của con bé này thì dứt nước mình, dân tộc mình đâu đến nơi tang thương, khuất phục như hôm nay! Vừa cầm phục vừa thương con bé quá, muốn ôm nó vào lòng.

Vì thấy nó có vẻ ngập ngừng khi cầm tờ 50 đô nên để chắc ăn, tôi dắt nó qua tiệm vàng kề bên đi ra tiền VN và đưa cho nó đúng con sấp nó muốn. Nó đem lại lén nửa rồi ngược mắt lên nhìn tôi nhún miệng cười nói:

– Con đem lại cho chắc chú không đưa hơn sấp tiền vé sấp.

Tôi cười méo vì thương tính nết ngay thẳng và hồn nhiên của con bé; tôi đưa tay xoa đầu tạm biệt con bé với nhiều lưu luyến, và cũng không quên chúc mẹ nó chóng lành bệnh.

Tôi ngoi một anh xe ôm. Hai anh cùng chạy tới hỏi tôi muốn đi đâu. Tôi nói tôi cần một anh cho tôi đi về địa chỉ này. Vì không biết hỏi anh nào nên tôi xoe số địa chỉ ghi trên tờ giấy ra giữa. Một anh nói 65 ngàn một chiếu. Anh kia nói 45 ngàn... rồi hai anh cãi nhau, “đây chạy tới Mỹ Khê mà 45 ngàn, tính giựt khách người ta hay sao?” “Chạy tới Tịnh Khê mà đòi chặt người ta 65 ngàn!” “Anh có biết chỗ này gần bãi biển Mỹ Khê hay không?” “Nhưng chưa tới cầu Mỹ Khê, cũng không phải ra bãi tắm!”... Thấy hai người cãi nhau mãi một thì giờ, tôi chọn anh bạn lấy 45 ngàn. Thật ra 65 hay 45 cũng chỉ thêm \$1 USD mà thôi, đâu có bao nhiêu nhưng tôi theo anh 45 ngàn vì thấy anh ta có vẻ thật thà hơn nhiều.

Tôi leo lên xe ngồi sau gọi chuyện:

- Anh nghĩ bao lâu mình sẽ tới nơi?
- Dạ khoảng 45 phút là nhiều.
- Tôi không gấp lắm, anh chạy an toàn là tốt nhất.
- Dạ, vậy cứ đi đường chính theo Quốc lộ 24B là tốt nhất.
- Mình đi đường mới qua ngã Tam Thương phải không?
- Dạ, em sẽ chạy theo Lê Thánh Tôn, rẽ trái đường Đinh Tiên Hoàng, cũng là đường Bà Triệu, qua cầu mới, rẽ phải theo quốc lộ 24B về hướng Mỹ Khê.
- Anh cứ chạy đường nào nhanh và an toàn là được rồi.
- Mà anh tìm ai ở đó vậy?
- Một người quen.
- Em có thể biết tên không, may ra em biết?
- Anh ở vùng đó à?
- Dạ, nhà em ở gần chợ Tịnh Khê, không xa địa chỉ anh sắp tới.
- Anh biết ai tên Phạm Thị Phương Lan, một người đàn bà khoảng tuổi 30?
- Vậy thì xin lỗi, em không biết.

Anh xe ôm khoảng hơn 40 tuổi. Ăn nói lịch sự và có vẻ thành thật. Tôi cảm thấy yên tâm. Trên đường xe cộ tấp nập đủ loại. Anh vừa chạy vừa kể chuyện khi tôi hỏi đủ mà hỏi “anh có gia đình vợ con rồi chứ?” Có lẽ anh cũng đã biết tôi không phải là người ở đây nên “cạn mạch sủu” thao thao bất tuyệt. Anh kể chuyện anh sinh ra không có cha. Cha anh là lính Sư đoàn 2,

chết trên đường chạy loạn tháng 3/1975. Vì là gia đình “nguy quân” nên mẹ con anh bị chết độ mới ức hiếp đi đâu trong đời sống cơ bản. Mười năm sau mẹ anh bạo bệnh mất và anh mất cô đơn cha lẫn mẹ từ đó. Anh ở với Nội được mấy năm, không làm gì được để giúp mà còn là gánh nặng cho một gia đình cũng tội không kém. Sau đó anh tự bươn chải để sống cho tới bây giờ. Ngày ngày chạy xe ôm mưu sinh, có một con trai đang học cấp một; có vợ buôn bán nhỏ ngoài chợ Tịnh Khê...

Tôi nghe anh kể chuyện với tiếng gió ào ào bên tai, nên chỉ nghe mà không góp chuyện. Trong lòng tôi đang băng khuâng, hồi hộp nghĩ tới chuyện gặp gỡ sắp tới!

Xe chạy khoảng gần tiếng đồng hồ thì tới khu Trường Trung Học Cơ Sở Võ Bẩm nằm bên trái quốc lộ; đối diện bên kia lộ là trường Trung học Phụng Thông Sơn Mỹ. Anh tài xế nói với tôi sắp tới nơi rồi. Tôi giật mình vì khu này là gần họ hàng nhà tôi. Nhìn đồng hồ thấy hơn 2 giờ chiều. Thấy vẫn còn sớm, hơn nữa tôi cũng cần thêm thời gian để ổn định tinh thần trước khi giáp mặt; tôi đã nghĩ ghé vào quán uống nước trước khi vào nhà. Tôi đã từng nhiều lần hồi hộp trước ngưỡng cửa sinh tử của cuộc đời, nhưng chỉ đơn thuần hồi hộp trước khi loạt đạn đầu tiên được bắn ra khỏi nòng súng. Còn sứ mệnh (mission) của tôi lần này coi bộ khó khăn hơn nhiều; ngoài sự hồi hộp, lòng tôi còn đầy thương cảm và bối rối. Dù đã có được tấm hình bố túi do người học trò đưa để để nhận diện – tấm hình chụp chung của hai người hơn hai năm trước – nhưng vẫn không hình dung được người này bây giờ ra sao, sẽ phản ứng ra sao trước một thực tế phũ phàng.

Ngồi uống nước độ hơn mười phút, chúng tôi chạy tới địa chỉ đã ghi. Tôi đưa tay gõ cửa một lúc lâu mới có một ông cụ ra mở cửa. Tôi hơi ngỡ ngàng:

- Thưa Bác cháu muốn hỏi thăm cô Phương Lan.
- Ồ! Cô này đã về ở trên thành phố tháng trước rồi. Mà anh là ai, quen biết ra sao với cô đó?
- Thưa Bác, có người ở bên Mỹ nhờ cháu tìm giúp cho họ.
- Trông tướng tá chú chắc mới bên Mỹ về phải không?

– Dạ phải!

– Chờ con tui một chặp, nó về đưa chú địa chỉ của cô ấy. Khi dọn đi, cô có dặn con tui, nếu có người quen nào muốn tìm, nhất là người ở bên Mỹ, thì đưa địa chỉ cho họ.

Tôi sốt ruột quá, hỏi “bao lâu nữa con Bác mới về?” Ông cụ cười mồm nói “chắc chặp nữa thôi, nó chạy qua trường mồm non đón con về liền, chắc không lâu nữa đâu.” Nói xong mời chúng tôi vào nhà ngồi đợi. Cụ mời chúng tôi hai tách trà thơm.

Ngồi một lúc, tôi cứ thộp thộp ngón mong. Anh tài xế biết tôi nóng ruột nên hỏi “anh có muốn đi một vòng trong lúc chờ đợi không, em không tính tiền thêm đâu?” “Thôi mình đợi đi anh!” Thật tình tôi cũng muốn chạy ra biển cho khuây khỏa nhưng trong lòng cứ nôn nao muốn lấy địa chỉ ngay để còn đi tìm. Thời gian cứ chậm chạp, chậm chạp!

Hơn 20 phút mới thấy một thiếu phụ dắt cháu nhỏ vào nhà. Bỗng ngẩng nhìn chúng tôi. Ông cụ nói liền “người ở Mỹ về muốn tìm chị Lan, Ba nói họ chờ con về đưa họ địa chỉ.” Thiếu phụ quay qua hỏi tôi:

– Chắc ông là người muốn tìm chị Lan?

– Tôi tên Phong, ở Mỹ về, tìm giúp cho một người khác.

– Sao người đó không tự về tìm lấy?

– Có, nhưng không nói được!

Tôi chỉ chỉ bình sành trên tay. Thiếu phụ có vẻ tái mặt, lúng túng, lặng lẽ đi vào trong một lúc đem ra một tờ giấy có ghi địa chỉ đưa cho tôi.

– Xin chia buồn với ông. Có lẽ ba tôi đã cho ông biết chị Lan dọn về thành phố tháng rồi. Chị Lan ốm yếu không biết có chịu nổi sự đau buồn này không. Chúc ông may mắn.

Tôi cảm ơn cô ta và nói lời từ giã với hai cha con. Hỏi anh xe ôm có muốn đưa tôi trở lại thành phố tìm tới địa chỉ này không. Anh trả lời là rất vui lòng và cũng sẽ lấy thêm 45 ngàn nữa thôi. Tôi nói không thành văn để, chỉ mong làm cho xong trách nhiệm hôm nay cho nhẹ mình.

4.

Về lại thành phố hơn 4 giờ chiều. Địa chỉ ở trong hẻm Ngõ

Quyển với hai cái xẹt (sur), khu chợ Quảng Ngãi, rất khó tìm. Anh xe ôm vừa chạy vừa hỏi thăm, cuối cùng cũng tới được. Địa chỉ là một căn nhà nhỏ trông gọn gàng, sạch sẽ. Tôi lại hỏi hộp đưa tay gỗ của, nghe tiếng trờ lời của một cụ bà người Hu; rồi của xích m. Một bà cụ trông gầy gò ốm yếu, lưng lại cong, ngó tôi từ đầu tới chân:

– Cậu muốn tìm ai?

– Thưa Bác có phải cô Phương Lan ở đây không ạ?

– Cậu là ai mà biết tên con gái tui?

– Thưa Bác có người bên Mỹ nhờ cháu tìm giúp.

– Phải chăng Huệ nhờ cậu không?

– Dạ phải.

– Mời cậu vào nhà nói chuyện.

– Vâng cho cháu trờ tiễn xe cho họ về đã.

– Nếu anh muốn em ở quanh đây chờ anh cũng được. – Anh tài xế vội nói.

– Cám ơn anh, đây về khách sạn không xa lắm, hơn nữa không biết phải bao nhiêu lâu mới xong. Khi xong việc tôi sẽ gọi xe khác chắc không khó lắm đâu.

– Theo me thấy anh có thể đi bộ tới khách sạn cũng được.

Tôi đưa cho anh ta 200 ngàn VND mới đi tiệm vàng hỏi trưa. Anh ta gãi đầu lúng túng:

– Em tên Minh, mỗi ngày em đều loanh quanh trước khách sạn Trung Tâm và bến xe Quảng Ngãi. Anh cần đi đâu em sẽ hướng dẫn anh không sợ bị người ta lường gạt.

– Vâng, nếu cần tôi sẽ tìm anh.

Nhìn anh tài xế đi khuất, tôi theo bà cụ vào nhà. Căn phòng nhỏ trông rất thơm mát, vốn khéo nhưng có vẻ đậm bạc. Bà cụ mời tôi ngồi vào chiếc ghế duy nhất bên cạnh chiếc bàn con kê sát tường; tôi ý tứ đặt hũ tro cốt xuống chiếc bàn. Từ trưa đến giờ tôi ôm cứng trên tay, chắc đã xuống được 15 phút ở quán nước dưới Tịnh Khê. Bà cụ vén tấm màn ngăn làm phòng ngủ và ngồi trên cạnh giường.

– Mẹ con họ vừa ra chợ chắc cũng sắp về. Cậu ngồi đợi được chớ? Để tui lấy nước mời cậu.

– Dạ thưa Bác không cần đâu ạ, cháu vừa uống nước rồi.

Nói là nói vậy chứ tôi cũng đã khát nước, chỉ vì thấy nhà đơn chiêng quá và bà cụ cũng gây gò trông tội nghiệp.

– Cậu mới về hay về lâu rồi? Hiện ở mô?

– Thưa Bác, cháu tên Phong, từ Saigon về Đà Nẵng xong trưa hôm qua, vậy mà mãi tới khuya xe mới về tới khách sạn Trung Tâm trên đường Lê Thánh Tôn gần đây.

– Đường như cậu ở bên Mỹ về?

– Sao Bác biết?

– Thì trông bộ dạng của cậu và nghe cậu nói thẳng Huệ bên Mỹ nhờ cậu ra đây tìm em Lan.

– Dạ vâng ạ! Đấy Phương Lan về cháu sẽ kể hết đầu đuôi luôn ạ. Tôi sốt ruột quá, đứng lên ngó mong ra cửa. Bà cụ nhận là mẹ của Phương Lan nhưng sao không nghe Huệ nhắc tới khi còn sống.

– Thưa Bác cho cháu đỡ cái bình ở đây, cháu ra hầm mua bao thuốc lá về liền.

– Được được, cậu cứ đỡ đó tôi coi cho, không mất đi mô mà lo.

Tôi lang thang ra hầm, ngửi ngay quán cóc đầu con hầm đỡ ngó chừng; gọi ly cà phê đá và mua gói thuốc lá của một bà bán bên cạnh, phì phà chờ đợi. Tôi nghĩ ngửi ở đây, nếu mẹ con cô ở về nhà nhất định phải đi qua con hầm này, nên yên tâm ngửi chờ. Thế mà tôi đã hút hết hai điếu thuốc, uống hết ly cà phê mà vẫn không thấy tấm dạng của một cô gái khoảng 30 tuổi đi với đứa con nhỏ nào cả. Sự chờ đợi thật vô cùng khó chịu, thấy thời gian đi chậm như rùa. Tôi nghĩ tôi phải vô nhà kẻo bà cụ trông.

Tính đưa tay gõ cửa thì cửa xích mở. Một thiếp phụ với suối tóc đen mượt, dài chấm lưng, gương mặt thanh tú, khéo ái nhưng trông võ vàng, tiều tụy. Đôi mắt đỏ ngầu, dường như vừa mới khóc. Tôi lúng túng hỏi. Nàng cũng chưa kịp nói gì thì một con bé phía sau lưng vượt lên trước:

– Ông chào chú!

Tôi kinh ngạc thấy con bé bán vé số khi trưa.

– Mẹ ơi, đúng là chú này là người mua hết vé số của con khi trưa mà con nói với mẹ đó! – Con bé quay sang nói với mẹ nó.

– Chào anh. Anh Phong phải không? Tôi là Phương Lan, mẹ của

cháu Lan Huệ! – Giọng nàng sũng nước mắt.

– ...

– Mời anh vào nhà đã.

– Con qua quán dì Tám mua cho mẹ mấy chai nước ngọt; nhớ lấy ít nước đá.

– Dạ mẹ!

– Không cần đi đâu cháu. -Tôi giữ vai ngăn con bé lại.

– Anh đừng cháu đi, nhà chúng có gì.

Thầy không tiện ngăn cản thêm, tôi đành buông tay, theo nàng bước vào nhà. Thầy bà cụ vịn ngai trên giường mặt buồn sầu sầu, tôi gật đầu chào, nói với cụ cũng như nói với Phương Lan:

– Xin lỗi Bác, cháu đợi lâu sốt ruột quá nên ra ngoài đầu hẻm uống nước. Tưởng đâu Phương Lan về đường đó mà không thấy nên ngai hơi lâu.

– Tôi tưởng cậu đi luôn rồi chứ!

– Dạ đâu có! Cháu về đây chỉ có một việc này thôi mà!

– Cậu ngai xuống đi rồi nói chuyện.

Phương Lan đứng chỉc ghế về phía tôi và ngai chỉc đối diện. Chỉc có lẽ chỉc ghế đặt trong bếp mới được mang ra. Tôi chưa biết mặt lời cách nào thì nàng nói tiếp:

– Mẹ con em đi đường trong nên anh không thấy là phải. Khi vô tới nhà, thấy trên bàn có cái bình sành này, bé Lan Huệ nói liền “sao giống cái bình của chú mua vé số của con khi trưa quá!”

– ...

– Con bé về lúc trưa, khoe với em, “có một cái chú chỉc ở đâu mới tới; tụi thằng Tèo, thằng Dũng bị chú từ chỉc mà chú lại mua của con, còn mua hết nữa chứ!” Rồi nó khoe là “chú nó cõ cho tiền con mà con nhớ lời dặn của mẹ nên nhất định không lấy.”

– Vâng, sự thực là vậy! Phương Lan dạy con hay quá! Chính vì sự thông minh và thực thà của nó mà tôi đã “phải lòng nó”.

– Cám ơn anh, tuy gia đình em nghèo nhưng lúc mô em cũng như con “nghèo cho sạch, rách cho thơm”. Em đâu có muốn bắt con đi bán vé số, chỉ vì thời gian gần đây em bệnh triền miên không làm ăn chi được hết. Ba tôi hệ tùy thuộc vào em mà sức em tàn,

lực em kiệt! Cỗ tuấn nay lại nằm liệt một chỗ, ăn uống khó khăn. Con bé thương mẹ, nhất định đòi cho nó đi bán vé sòng tạm thời. Cũng may, cháu được nhiều người thương, nhưng không vì vậy mà em để con phải khổ lâu. Chỗ vì đang mùa hè cháu nghỉ ở nhà không việc chi làm và chưa biết làm rằng để thoát ra khỏi hoàn cảnh tồi tệ này. Khi trưa nó về lại mang theo một chị y tá chích đạo... cách đây vài tiếng đồng hồ, em mới ngồi dậy dậy, ráng cùng đi với cháu ra nhà thuê tây mua thuốc theo lời dặn của cô y tá; cũng là cách cho đỡ buồn trí, cuống chân.

Nàng thao thao như để che giấu cảm xúc; như để cho tôi có thêm bình tĩnh. Tôi nghe nàng nói mà lòng tôi xót xa, bối rối, vẫn chưa dám mở lời.

Cánh cửa xích míc, con bé đã về cảm theo máy lon nước ngọt và một cục nước đá nhỏ. Tôi nhìn con bé với tất cả triệu mẩn. Nó đi thong vào bếp, nghe tiếng nước chảy, tiếng chặt đá và tiếng ly tách lịch kịch. Tôi ngó vẫn vợ chung quanh phòng. Bà cụ vẫn ngồi yên kiên nhẫn nhai trầu. Tôi nhìn qua khung cửa sổ. Bên ngoài bóng chiều đã xuống thấp, tiếng rao hàng cũng thưa thớt dần. Tôi đưa mắt nhìn nàng nhưng không dám can đảm nhìn lâu. Con bé đem cho bà một ly nước trước khi đặt hai ly trên bàn chúng tôi ngồi, xong tới ngồi bên cạnh giường gần bà ngó tôi... Tôi bảo con bé “chú không uống nước ngọt được, uống vào là sưng cuống họng, ho liên trong vòng 30 phút. Cháu cho chú tách nước lạnh rất tốt. Con bé ngó mẹ nó, thầy Phương Lan gật đầu, nó lại chạy xuống bếp đem lên cho tôi một ly đá lạnh. Tôi đưa ly nước ngọt cho nó, nó ngẩn ngừ nhìn mẹ và mẹ nó gật đầu ra dấu đồng ý.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thong vào mắt tôi:

– Có phải anh mang cho chúng tôi một tin rất xấu không?

Tim tôi như muốn nhẩy ra khỏi lồng ngực; miệng tôi chát đặng, lắp úng không nói nên lời!

– Có phải đây là hũ tro cốt của Huệ?

– ...!

Tôi ghen lời chưa kịp trả lời. Người thiêu phụ đang ngồi trước mặt tôi quá sức thông minh và thong thản. Tôi bối rối

nhìn bà cụ rồi nhìn con bé. Không gian vô cùng tĩnh mịch, thỉnh thoảng nghe tiếng rao hàng của những người bán rong đi ngang trước cửa. Lòng tôi chùng xuống, nghe nhịp tim đập bập bĩ. Mọi người như rất chú tâm để nghe tôi xác nhận. Phương Lan vừa khóc vừa nói:

– Em đã sẵn sàng nghe anh xác nhận. Có tháng ni em đã linh tính có điều bất thường, mặc dù đã hơn hai năm rồi không nghe tin tức chi của Huệ. Dù vậy, em vẫn nhất quyết không tin Huệ quên bỏ mẹ con em.

– Vâng, Huệ không bao giờ quên bỏ mẹ con Phương Lan. Có quá nhiều đau thương đã xảy ra cho Huệ, nhưng nó nhất định không nói với ai, kể cả tôi. Tôi là thầy dạy võ của Huệ. Huệ đã đến học với tôi gần bốn năm. Tính Huệ hiền hòa ít nói nhưng siêng năng và vô cùng lễ phép. Những ngày lễ tết, Huệ thường đến nhà thăm và tặng quà cáp, đôi khi đi với Mẹ. Nhìn cách đối đáp với mẹ nó, tôi biết Huệ là một người con chí hiếu. Dần dà tôi coi nó như một người thân và không lấy tiền học phí của nó nữa. Mỗi lần có tiệc vui trong gia đình đều có nó tham dự, vài lần đi chung với Mẹ nó. Dù vậy, khi tôi hỏi chuyện gia đình vợ con thì nó chỉ cười buồn mà không nói. Tôi biết Huệ chắc có điều gì khó nói nên tôi tôn trọng sự riêng tư không hỏi nữa. Mỗi lần đến tập xong rồi về. Lâu lâu tôi không thầy tới thì tôi gọi hỏi thăm. Rồi Huệ lại bất chợt xuất hiện, vẫn tập tành siêng năng, kỷ luật như thường.

Tôi ngưng lại, bưng ly uống một ngụm nước. Nước đá lạnh như làm cho tôi bình tĩnh trở lại. Tôi thông thả đặt ly xuống bàn, hắng giọng tiếp:

– Cách đây khoảng hai năm, buổi chiều, lúc tôi đang dạy lớp thì nghe điện thoại của Huệ. Tôi bắt điện thoại để nghe tiếng nói của Huệ, “Thầy ơi! Mẹ em mất rồi!” Tôi sững sờ hỏi “Mẹ đau bệnh gì vậy?” “Dạ, Mẹ em bị ung thư buồng trứng!” “Mới phát giác hay lâu rồi?” “Dạ chữa trị cả năm rồi Thầy ạ!” “Mẹ đang được quàn ở đâu?” “Dạ nhà quàn Vĩnh Phước.” “Có người thân nào ở đó với em không?” “Kính Thầy em là người duy nhất, em không có thân nhân, chỉ có hai mẹ con thôi!” Thế là tôi giao lớp cho học trò lớn, lái xe xuống ngay với Huệ vì tôi nghĩ Huệ đang cần tôi.

Phương Lan níc nhẹ, nước mắt đầm đìa. Con bé lấy khăn tay đưa cho mẹ nó. Tôi cũng nghẹn ngào, khó khăn nói tiếp:

– Sau khi tang lễ hoàn tất, Huệ càng lúc càng vụng mặt ở trường. Tôi nghĩ có lẽ Huệ vì quá đau buồn nên hết muốn tập luyện. Lâu lâu không thấy thì tôi lại gọi hỏi thăm an ủi. Có lần tôi đề nghị “hay là em về ở chung với Thầy”, Huệ nói nó không muốn bán căn nhà kỷ niệm của mẹ nó. Những khi tôi thắc mắc về sự tập tành không đều đặn của Huệ nó đều nói “thầy đừng lo nhiều cho em, khi nào khỏe em sẽ đi tập.” Dù trong đầu tôi nghĩ “bây giờ chỉ có một thân một mình mà sao không khỏe?” nhưng tôi không nói ra điều đó. Bỗng đi một thời gian khá lâu tôi không nghe thấy gì ở Huệ nữa, tôi định tạo bất ngờ cho Huệ bằng cách ghé ngang nhà không báo trước. Tôi bàn với nhà tôi nhưng nhà tôi không bằng lòng. Nhà tôi nói “mình là người lớn, là cương vị thầy nữa, không nên làm như vậy dù thật lòng thương mến. Mọi người có một cuộc sống riêng tư, đừng đặt người khác trước những ngõ ngàng đáng ân hận...” Thế là tôi chỉ còn biết thương nhớ và đợi thầy về.

Tôi ngưng lại uống nước. Mọi người vẫn kiên nhẫn ngồi chờ. Tôi cố ngâm hớp nước lạnh thật lâu để dần cơn xúc động trước khi nói tiếp:

– Cách đây hai tháng, Huệ gọi nói muốn gặp tôi gấp, có việc vô cùng hệ trọng cần nhờ. Tiếng nói nghe rất yếu ớt. Địa chỉ là nhà thương MD Anderson, khu Medical Center gần trung tâm phố Houston. Lòng tôi nghi nghi ngại ngại. MD Anderson là trung tâm ung bướu nổi tiếng thế giới cũng là nơi làm việc của nhà tôi gần 20 năm qua. Buông điện thoại xong là tôi lái xe đi ngay. Vào đến nơi mới biết Huệ đang nằm điều trị tại khu chăm sóc đặc biệt (intensive care unit). Trông Huệ tiêu tụy quá mức làm tôi rất ngỡ ngàng. Hình như chú học trò văn vẻ, mạnh khỏe, đẹp trai chỉ còn lại vài đường nét lu mờ trên người bệnh. Huệ bị ung thư ruột già thời kỳ chót; đã kinh qua hóa trị rồi xạ trị nhưng không thoát. Tôi bấm điện thoại gọi nhà tôi nhờ hỏi thăm vị Bác sĩ chuyên môn xem lại hồ sơ. Hóa ra, vị Bác sĩ chuyên môn này lại là cậu trên của nhà tôi và cũng là Bác sĩ đang chăm sóc cho Huệ. Ông ta nói với tôi rằng khi Huệ nhập

viện thì đã quá trễ! Ông đã cố gắng hết sức nhưng không cứu được. Vì Huệ không có thân nhân nên họ đang làm thủ tục chuyển Huệ qua hospice- nơi chăm sóc cho những bệnh nhân không còn phương án trị liệu. Nói cách khác là nằm chờ chết!

Tôi phải dừng lại vì Phương Lan khóc nức nở thành tiếng. Nàng lồm bồm, “Huệ ơi! Thế mà em đã trách oan cho anh rồi!” Đột nhiên nàng tuột xuống khỏi ghế ngồi; tôi nhanh tay chụp được tay nàng giữ lại để khỏi va đầu vào bàn; đứng phắt dậy đỡ lưng nàng trước khi đụng đất. Con bé khóc thét lên gọi mẹ ơi mẹ ơi. Bà cụ cũng vội vàng chạy xáp tới. Tôi vội vã bế ẵm nàng đặt ngay ngón trên giường, khuyên bà cụ và con bé bình tĩnh... Tôi dùng hai đầu ngón tay xoa bóp liên tục vào hai đại huyết Nhĩ Môn và Thái Dương hai bên mặt nàng được một lúc thì nàng tỉnh dậy. Bà cụ lấy chai dầu xanh dưới gối xức vào hai bên thái dương cho nàng. Nàng tiếp tục khóc rầm rức:

– Em xin lỗi, anh đừng tiếp đi.

– Phương Lan tỉnh dưỡng chút đi rồi tôi sẽ tiếp.

Bóng tối đã chìm gần trọn căn phòng. Bà cụ bế con bé thắp đèn lên. Con bé đứng dậy bưng chiếc đèn dầu ở góc phòng, quẹt diêm đốt. Ánh sáng lờ mờ trong căn phòng nghiêng ngả, thê lương hơn. Tôi bỗng nhớ từ sáng tới giờ chưa ăn gì. Tôi đồng ý đưa cả nhà đi ăn nhưng tất cả 3 người đang loạt từ chối. Tôi nghĩ ngay ra một phương cách:

– Thưa Bác và cô Phương Lan, cả ngày nay bận rộn nên tôi chưa có gì trong bụng, nếu không ăn tối tôi sẽ không đủ sức nói chuyện thêm!

– Rồi tiếc nhà em cũng chẳng có gì để mời anh. Phương Lan gượng ngồi dậy, con bé đỡ lưng mẹ nó.

– Thế thì thường ngày 3 người ăn uống ra sao?

– Dạ ăn cho qua ngày anh à. Lúc em không bệnh thì buôn bán vặt vãnh ngoài chợ mỗi ngày. Hai năm trước, em nhận được 10 ngàn đô la của Huệ gửi cho, kèm theo bức thư nói rằng “em cố gắng dùng số tiền này buôn bán đỡ đần trong thời gian tới chờ anh làm thủ tục giấy tờ bảo lãnh.” Thế rồi bất tin luôn. Em có gửi thư và gọi điện thoại nhiều lần nhưng không thấy hồi âm. Em cay đắng nghĩ rằng, Huệ đã thí cho mẹ con em 10 ngàn đô rồi

trên biệt! Em cứ nghĩ tốt cho Huệ nhưng càng ngày em càng thấy suy nghĩ Huệ đã bỏ mẹ con em đúng hơn tốt chứ những lý do em bào chữa khác.

Kể tới đây lại khóc òa. Con bé lấy khăn ướt lau mặt cho mẹ nó. Được một lúc, nàng trên tình lại nói tiếp:

– Anh biết không, “tên vào nhà khó như gió vào nhà trống”. buôn bán nhỏ để nuôi ba miệng ăn nên càng ngày vốn càng hao hụt. Vì thế, tháng trước khi con em nghỉ hè, em quyết định dọn về thành phố để xoay xở may ra khá hơn; ai ngờ lòng người lừa lọc, họ nhún tâm giật mất lễ sòng của ba người chúng em khi em nộp tên sang một cái sạp bán trái cây ngoài chợ Quảng Ngãi. Tuần sau em tới nhận sạp thì mới biết đó là trò lường gạt. Không tìm được thù phạm, lại tức tên và lo sợ không biết gia đình sẽ sinh sống ra sao nên kiệt sức quy dấn, nằm liệt giường cả tuần nay. Đó là lý do em đành lòng để Lan Huệ đi bán vé sòng tạm thời.

– Phương Lan nghỉ chút đi, đừng nói nữa. Bây giờ phải gấp quyên bù ăn tối trước đã. Chuyện đâu còn có đó. Thế nào cũng có con đường sáng cho Cụ và hai mẹ con Phương Lan. Tin tôi đi!

– Rứa thì anh tính rằng em xin nghe theo. Nhưng người em yêu quá, em không thể ra ngoài được.

Tôi chưa biết nói sao, bà cụ đỡ lời:

– Huệ, mi chạy ra quán chú Tư nói chú cho người mang cho mình 4 phần cơm đặc biệt để đãi khách rồi mẹ mi thanh toán sau.

– Cô với Bác nghỉ chút đi, cháu đi cùng với Lan Huệ.

Con bé ngó mẹ nó, thấy mẹ nó gật đầu:

– Con dấn đường bác Phong đi đi.

Tôi nắm tay con bé, muốn truy vấn tốt chứ sự thương yêu của Ba nó qua trái tim ướt sũng của tôi. Với số tiền này ở bên Mỹ sung sướng biết bao nhiêu, trong khi con bé này phải ngày ngày lê gót đi khắp phố phường bán vé sòng lo thu cho mẹ! Còn đau đớn nào bằng! Tôi trêu mếu hỏi nó:

– Lan Huệ, cháu bao nhiêu tuổi rồi?

– Dạ con 7 tuổi!

– Cháu học lớp mấy?

– Con vừa xong lớp một ở dưới Tịnh Khê. Đầu mùa hè mẹ con dọn về đây; khai trường con sẽ ghi danh lớp hai.

– Nếu có Ông Tiên cho cháu một mơ ước bây giờ, cháu sẽ mơ ước gì?

– Ước cho mẹ con khỏe mạnh và con có cha như lũ bạn trong lớp. Nó nói liến không cần suy nghĩ.

– Đã nói là chỉ có một thôi mà!

Nó cúi gằm xuống, bước đi theo tay kéo của tôi. Không biết nó tính toán cái gì trong cái đầu bé tí đó. Được một lát nó ngược lên nói:

– Ba con chết rồi, rửa cho con xin mẹ khỏe mạnh như xưa.

Con bé này vừa thông minh vừa chí hiếu gìêng như ba mẹ nó. Tôi cũng chợt đau lòng thay cho nó. Nếu có điều kiện học hành đàng hoàng, chắc chắn nó sẽ nên người hữu dụng mai sau. Tôi tự nhủ thầm “chắc chắn cháu sẽ có tương lai tốt đẹp thôi”

Chúng tôi bước vào một tiệm ăn nhỏ xíu bên ngoài con hẻm. Con bé nhìn tôi, tôi nhìn nó:

– Bà và Mẹ cháu muốn ăn món gì?

– Khi này Bà nói mua 4 phở cơm đặc biệt đãi khách.

– Cháu muốn ăn gì khác không?

– Hết tíu mì! Nhưng chỉ ni chỉ bán cơm thôi.

– Ở đâu bán hết tíu mì?

– Ngoài đường lớn mới có.

– Xa không?

– Một con hẻm nữa là tới đường Ngô Quyền sẽ thấy tiệm liên hà!

– Rồi, chú cháu mình đi.

– Không được mô chú. Không mua cơm về nhà sẽ bị Bà và Mẹ la chết.

– Chú chịu trách nhiệm cho. Hơn nữa mẹ cháu không được khỏe làm sao nấu cơm cho trôi; Bà cũng già rồi, cơm khó nấu lắm.

– Vậy thì về nhà chú nói là tại chú muốn ăn hết tíu mì đó nghe.

– Được rồi, chú hứa.

Tôi đưa ngón tay ngoéo ngón tay bé tí của nó. Nhìn mặt cười rạng rỡ của nó tôi càng thương hơn. Tôi bình ước ao nó làm con, làm cháu gì của tôi cũng được, tôi sẽ lo lắng, thương yêu nó hết lòng để bù trừ những bất hạnh trong mấy năm qua.

Vội dọn nhà với 4 tô hủ tíu mì đựng trong hai cái gà-mèn, tôi nói liến:

– Tôi mua hủ tíu mì cho Bác và Phương Lan để ăn nha.

Nói xong kín đáo nhìn con bé nháy mắt, nó mỉm cười quay đi đứng lỏm. Bà cụ và Phương Lan ráng ăn một ít rồi ngừng. Riêng con bé ăn một cách ngon lành làm tôi muốn chộp nước mắt. Có lẽ lâu lắm nó chưa được ăn món ăn xa xỉ này.

Sau bữa ăn ngon, thấy không tiện lâu, tôi đề nghị ngày mai tôi trở lại sớm để nói cho hết câu chuyện. Phương Lan dự dự nhưng đồng ý. Có lẽ biết được dĩ chứ có cách nào hơn.

– Cháu xin chào Bác và mẹ con Phương Lan. Sáng mai mấy giờ tiện cho tôi trở lại?

– Giờ nào anh ngủ dậy thì tới cũng được ạ. Anh đang là khách sạn nào?

– Khách sạn Trung Tâm trên đường Lê Lợi.

– Chỗ đó cách đây không xa lắm.

– Nếu biết trước tôi đâu mắt nhắm ngày đi tìm!

Chợt để ý thấy hũ tro cốt của Huệ đã được đặt lên bàn thờ có nén hương đang cháy.

– Thưa Bác và cô Phương Lan, trước khi ra về, tôi muốn được thắp nhang cúng tạ trời đất và tạm an vị tro cốt của em Huệ.

– Cảm ơn anh đã chu đáo!

Phương Lan vừa âm thầm khóc vừa bước tới trước bàn thờ, lấy một nén nhang run run đốt. Tôi nghĩ có lẽ nàng sẽ khóc suốt đêm nay. Tôi không biết an ủi cách nào, đành lặng lẽ cầm nén nhang từ tay nàng trao, đứng trước bàn khấn vái lớn cho mọi người cùng nghe.

– Huệ ơi! Cuối cùng thì em cũng đã về bên vợ con như ý nguyện. Thấy cúng tạ hương linh em đã giúp Thầy vượt qua nghi ngờ thách thức để chu toàn lời hứa với em. Dĩ nhiên công việc chưa xong, hy vọng trong vài ngày nữa sẽ được. Em an nghỉ và ở bên vợ con phù trợ cho họ vượt qua tất cả nghịch cảnh do ông trời thách, sớm cho họ được bình an từ tình thân đến vật chất. Thầy cũng đã hứa với em, Thầy sẽ đi tìm tới bé Lan Huệ từ hôm

nay. Bây giờ k^h như đã xong ph^h quan trọng nh^ht, những việc khác ch^hc không có gì đ^h lo. Ngày mai, Th^hy sẽ tr^h lại đây đ^h lo cho xong trách nhiệm em giao phó. Tạm biệt Huệ.

Tôi c^hm nhang xong quay lại đã th^hy Phương Lan m^ht lệ đ^hm đ^ha, dang tay ôm chặt tôi, gục đ^hu trên vai khóc nức n^h:

– Mẹ con em đội ơn anh. Còn nhi^hu đi^hu em nôn nóng mu^hn bi^ht nhưng không còn th^hp th^hm như m^hy năm qua nữa. Huệ đã v^h với mẹ con em dù ch^h là di c^ht nhưng trong thâm tâm em cũng đã th^hy mãi nguyện l^hm r^hi. Vô vàn cảm tạ t^hm chân tình anh đã dành cho chúng em, và đặc biệt cho mẹ con em. Hẹn gặp anh sáng mai và chúc anh ng^h ngon đêm nay.

Tôi nghĩ ph^hi có ni^hm c^hm xúc sâu s^hc l^hm mới khi^hn một người con gái Việt Nam bi^hu lộ c^h ch^h thân mật như vậy. Tôi quá b^ht ngờ nên đâm ra lúng túng, một tay buông th^hng, một tay ngại ngùng đập nhẹ trên chi^hc vai g^hy run r^hy, th^hn thức đ^h nói lời an ^hi. Nàng c^h dần cơn xúc động, buông tay, ng^h nghiêng bước tới giường nằm vật xu^hng g^hi khóc vùi. Con bé giờ này cũng khóc theo mẹ và bà Cụ cứ l^hy tay áo quẹt nước m^ht. Tôi b^hi r^hi chôn chân tại ch^h. Tình c^hnh r^ht khó lòng, đi không n^h ^h không được! Không quay mặt lại, Phương Lan nói trong nước m^ht nhưng dứt khoát “anh đi v^h k^ho muộn, mai chúng em gặp lại anh”. Tạm biệt!

Tôi bước qua khuôn c^ha, thuận tay khép lại, nghe nặng bước chân, tâm h^hn chùng xu^hng thật th^hp với t^hm lòng đ^hy tr^hc ^hn và âu lo l^hn xót thương. Một gia đình nh^h với 3 th^h hệ toàn là đàn bà đứng trước một nghịch c^hnh đón đau. Tôi th^hy mình b^ht lực quá trước đau thương to tát c^ha 3 người đàn bà đáng thương này.

5.

Màn đêm ph^h kín khu ph^h; những ngọn đèn đường vàng vọt tr^hi xu^hng c^hnh vật chung quanh một màu ^hm đậm, thê lương. Đâu đây ti^hng d^h kêu vang như hòa cùng ti^hng khóc than c^ha một người thi^hu phụ m^ht ch^hng và một đứa con gái nh^h m^ht cha.

Có chiếc xe ôm trờ tới, tôi bảo anh ta cho tôi trỏ về khách sạn Trung Tâm. Anh ta nhìn tôi chăm chặp, nói “anh có thể đi bộ được mà”. “Tôi không thể đi thêm bước nào nữa”. Anh tài xế nhìn tôi ái ngại, “anh có muốn tôi chạy quanh một vòng cho khuây khỏa không?” “Cám ơn anh, tôi cần một giấc ngủ!”

Chạy xa hơn một lúc đường và tôi không thấy 3 phút chạy xe, anh tài xế đã đưa tôi xuống trước khách sạn. Bước xuống xe, hai chân muồn khuyu xuống. Về đến phòng, không kịp thay đồ, tôi tuột giày nằm vật mình trên nệm... Một ngày đầy âu lo, vất vả làm rệu rã cả tâm hồn lẫn thể xác! Thế nhưng có ngủ được đâu. Niềm xót thương đứa học trò tình nghĩa đã ra đi, để lại vợ con trong hoàn cảnh vô cùng nghiệt ngã như hiện tại cứ dâng đầy, làm hai con mắt ráo hoảnh. Tôi cố làm mọi cách để quên hết mọi chuyện, áp dụng mọi phương pháp để dể giấc ngủ... nhưng hình ảnh đau thương của một gia đình 3 thế hệ cứ chập chờn làm cay đôi mắt.

Cứ ray rứt như thế cho đến quá nửa khuya, tôi bật dậy vào phòng tắm rửa nước đầy bồn, nằm ngâm mình với những suy tư dần vật vờ quên cho tới gần sáng khi tiếng loa tuyên truyền vang lên ra rả bên ngoài khách sạn.

Lau mình sạch sẽ xong, tôi lại vội đưa vào gối cần ngủ tiếp nhưng không thể nào, cứ nghĩ tới những công việc cần phải làm trước mắt, trong ngày hôm nay... tôi nóng lòng trông chờ trời mau sáng...

7 giờ sáng, tôi thay đồ ra hàng quán trước khách sạn uống mấy cốc cà phê chờ đợi. Tôi nghĩ có lẽ mọi người cũng nóng lòng muốn biết hết câu chuyện, và tôi cũng muốn nói cho xong, cho nhẹ lòng. Thấy còn nhiều thì giờ, tôi quyết định đi bộ theo con đường anh xe ôm chạy tới hôm qua. Đi dọc theo đường Quang Trung để nhớ về một thời... Ngày xưa, tôi cũng có “người yêu bé nhỏ” có tiệm bán xe đạp ở trên con đường này. Khi đi ngang qua trường Trung học Trần Quốc Tuấn – ngôi trường nơi tiếng năm xưa không biết bây giờ có còn được dư hương ngày tháng cũ hay cũng chỉ còn là những kỷ niệm muôn màu như tuổi thơ của tôi đã biệt mờ trong thế kỷ trước... Ngôi trường đẹp hơn nhiều so

với “năm xưa”. Bây giờ đang là mùa Hè, sân trường lác đác người và xe cộ, những tàng phượng vĩ đỏ đỏ sân trường cho tôi nhớ bầy bầy hầy nhớ tí.

Queo phẩy Nguyễn Nghiêm, queo trái Ngô Quyển, queo vào hai con hẻm, tới trước nhà thầy cạ trước mớ hé. Vừa bước qua khoàng sân hẹp đã thầy Phương Lan đứng chờ:

– Em nghĩ tôi qua chốc anh không ngủ được... nên mới tới trễ?

– Bằng vào đâu cô nói vậy?

– Nhìn mặt anh trầm lơ em đoán rứa. Vì không ngủ được, anh trần trọc suốt đêm và rồi ngủ quên lúc vầy sáng?

– Nếu vậy tôi cũng có thể nói cô đã thức và khóc trong đêm.

Phương Lan cúi mặt như cạ giấu đôi mắt đỏ ngầu, sưng húp.

– Dạ, em mô có muốn rứa nhưng nước mắt cứ tuôn hoài. Em đã quên biết bao nhiêu nước mắt trước khi anh vầy nhưng có lẽ trời sinh ra em với hầy nước mắt lớn hơn bình thường!

Bé Lan Huệ cũng vui mừng ôm chầm lấy tôi khi tôi vừa đặt chân qua ngưỡng cửa. Cụ bà cũng đã thức, đang ngồi trên mép giường nhai trầu bầm bầm.

– Cháu chào Bác ạ. Tôi qua Bác ngủ được tí nào không?

– Ngủ ghê chỉ được cạ. Mạ con chúng nó khóc hoài cạ đêm. Hơn nữa tui cũng buồn cho sạ phận cạ con cháu quá!

– Vâng thưa Bác, cháu là người ngoài mà cũng buồn não ruột cho hoàn cảnh cạ gia đình Bác huỳnh chỉ người ruột thịt, và là con là vợ. Chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ những người còn sống phải sống cho đáng sống để linh hồn người ra đi không quá nặng nề.

– Anh ung cà phê chưa? – Phương Lan hỏi.

– Đã ung rồi khách sạn rồi.

Ngồi thầy mùi khói nhang nồng nực, tôi đưa tay kéo thêm cánh cửa mở rộng hơn chút nữa, xong tự động ngồi xuống chạ ngồi hôm qua. Phương Lan cũng ngồi xuống ghế đối diện. Trông nàng có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Trên chiếc bàn nhỏ có một chiếc bình trà nhỏ với 4 cái tách nằm úp trong một cái đĩa vừa đỏ lớn. Nàng khoan thai rót trà ra ba tách, đẩy vầy phía tôi một chung, gật đầu thay lời mời và hai tay bưng một chung đứng lên mời bà cụ.

Trở lại ghế ngồi, nhấm môi vào chung trà rồi nhẹ nhàng đặt xuống, nhìn thẳng vào tôi, giọng tâm sự:

– Anh Phong à! Suốt đêm qua em đã nghĩ thấu đến thực tại đời mình. Huệ đã chết rồi và em có bốn phận phải sống tốt để lo cho cháu Lan Huệ. Chờ em đã bình tĩnh hơn nhiều rồi; anh có thể kể hết ngọn ngành câu chuyện.

– Hôm qua mình ngừng ở chỗ Huệ sắp chuyển nhà thương.

– Anh nói Huệ bị ung thư không cứu chữa kịp và vì Huệ không có thân nhân nên người ta chuyển bị đưa Huệ qua chỗ nằm chờ chết... Trời ơi nghe đau lòng quá! Huệ có vợ, có con mà!

Nói tới đây nàng lại nức lên, nước mắt lại tuôn trào. Tôi ái ngại nhìn nàng, nhìn con bé, nhìn bà cụ, nhìn quanh căn phòng, nhìn lên bàn thờ nghi ngút khói hương... Để làm nhẹ không khí ảm đạm, tôi nói như chọc nàng:

– Cô mới nói là cô đã bình tĩnh rồi mà?

Nàng nhích môi như cười nhưng là nụ cười méo xệch trên bờ môi khô héo:

– Em xin lỗi, em sẽ cố gắng!

– Tôi mong cô cố gắng nhiều hơn nữa vì những gì tôi sắp nói ra sẽ vô cùng bi thảm. Cô nên nhớ, đang nào Huệ cũng đã chết rồi; bốn phận của tôi phải làm những gì Huệ gởi gắm; và bốn phận của cô là giữ gìn sức khỏe thật tốt để chăm sóc cụ bà trong lúc tuổi già và lo tương lai cho bé Lan Huệ, giọt máu duy nhất của Huệ.

6.

Tôi hôm đó Huệ mệt quá không nói được gì ngoài câu “em trông mong Thầy giúp em, vì em không còn ai thân thuộc ngoài vợ và con gái nữa còn ở VN.” Tôi quá bất ngờ để nghe như vậy nhưng không tiện nói gì vì Huệ lỡ đi. Tôi quanh quẩn với Huệ tới khuya, khi thầy Huệ đã tạm yên tôi ra về vì không chuyển bị trước.

Sáng sớm hôm sau tôi trở lại thì người ta đã chuyển Huệ qua nhà thương hospice. Theo lời chỉ dẫn của phòng y tá trực, tôi chạy qua với Huệ.

Huệ thấy tôi vào mừng rỡ giọng ngượng ngùng, “em trông Thầy từ

sáng sớm đến giờ! Em đã ký giấy quyên pháp lý cho Thầy với bệnh viện tối hôm qua.” Tôi ngăn không cho ngời dậy, nhưng Huệ nói hôm nay Huệ thầy khỏe hơn nhiều. Tôi bấm nút cho chiếc giường cao lên tối đa, chặn thêm vài chiếc gối sau lưng để Huệ ngời thoải mái. Tôi ngời xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

– Huệ nói “hôm nay em phải nói hết sự thật cho Thầy biết vì em rất cần đến sự hy sinh và giúp đỡ của Thầy.”

Tôi lo sợ Huệ phải vận động tâm lực nhiều quá không tốt:

– Thì khi nào em thật khỏe kể Thầy nghe cũng được.

– Thầy không cần phải lo cho sức khỏe của em nữa. Em biết thời gian của em không còn được bao lâu, bác sĩ và y tá cũng đã nói cho em biết là em có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Tôi mỉm lòng ráng cầm nước mắt:

– Nếu Thầy có thể giúp được gì cho em, Thầy rất vui lòng. Đã từ lâu Thầy coi em như người thân trong gia đình. Chỉ vì em ít nói nên Thầy không rõ em nghĩ sao.

– Em xin Thầy cho em nói hết mọi việc xong Thầy sẽ cho em biết ý kiến của Thầy; nhất là sau này, khi có dịp Thầy nói lại với vợ con em giúp em.

Dù trong thâm tâm tôi nghĩ sẽ chẳng có cơ hội đó nhưng vì tôn trọng thời gian hiếm hoi còn lại của chú học trò, tôi gật đầu lắng nghe.

– Em sẽ nói đi đâu cần nói trước và không theo thứ tự nào. Những gì em không kịp nói thì cũng đành, Thầy không cần bận tâm. Em cũng xin Thầy tha thứ vì em đã không cho Thầy biết về đời sống riêng tư của em. Và còn tự ý làm một việc mà không hỏi ý kiến Thầy trước. Em sẽ nói tới sau. Em biết Thầy ngạc nhiên lắm khi biết em đã có vợ có con ở Việt Nam.

7.

Bảy năm về trước em đi cùng mẹ em về Mỹ Khê, Quảng Ngãi lần đầu tiên thăm mộ phần của ba em. Theo lời mẹ em kể, ba em bị giết trong trại tù Cộng sản vì trốn trại khi em chưa đầy tuổi. Trong chuyến đi này em gặp và thương yêu một người con gái đang cõng ngọ tên Phạm Thị Phương Lan, dân Mỹ Khê gốc Huế. Sau khi về Mỹ, chúng em vẫn thường xuyên liên lạc càng ngày càng mật thiết. Chúng em thật sự yêu nhau, muốn tiến đến hôn nhân.

Trong thời gian quen biết em nhận thấy Phương Lan là một cô gái hiền hòa, xinh đẹp, tâm hồn đoan hậu và là một người con hiếu đễ. Nàng không hề đòi hỏi bất cứ một điều gì ở em, kể cả khi em đề nghị làm giầy tờ cho nàng sang Mỹ. Đến lúc này em mới biết mẹ con Phương Lan không còn thân nhân nào ở Việt Nam! Dĩ nhiên tất cả việc riêng tư này em đều cho mẹ em biết. Mẹ em nói em đừng khôn lớn rồi có thể tự quyết định tương lai cho mình; mẹ không lo được gì và cũng sẽ không phàn nàn.

Vì quá yêu thương và tin tưởng lẫn nhau, sáu tháng sau, em xin phép Mẹ trở lại Quảng Ngãi một mình để làm một đám cưới đơn giản nhằm hợp thức hóa hôn nhân. Em về lại Mỹ hỏi thăm nhiều Luật sư Di trú về trường hợp của chúng em. Ai cũng nói là không có cách nào cho tới khi Phương Lan trở thành công dân Hoa Kỳ mới có thể lãnh cho mẹ nàng qua được.

Tụi em chưa biết tính sao thì được tin Phương Lan có mang. Em vừa mừng vui vừa buồn bã... Rồi Phương Lan sinh hạ một bé gái. Em tức tốc bay về khi nàng còn trong nhà thương. Chúng em đồng ý đặt tên cho con là Lan Huệ để đánh dấu mối tình sâu đậm của chúng em. Việc báo lãnh vốn dậm chân tại chỗ. Không ai nói với ai nhưng trong thâm tâm đều biết rất khó để chúng em đoàn viên trong nghịch cảnh éo le này. Em thương yêu mẹ của nàng như yêu thương mẹ của em. Chúng em cùng đau đớn chấp nhận số phận. Không dám nói ra nhưng ai cũng biết chốc khi nào hai bà mẹ trăm tuối thì chúng em mới có cơ hội chung sống với nhau, hoặc bên này hoặc bên kia...

Nói tới đây thì Huệ mệt quá phải ngưng lại. Tôi khuyên Huệ nằm xuống nghỉ ngơi đợi lúc khỏe sẽ tiếp. Huệ ra ngoài xin uống nước, cùng lúc cô y tá vào thăm bệnh. Tôi bước ra ngoài, gọi nhà tôi hỏi ông bác sĩ về tình trạng sức khỏe của Huệ. Ông ta khuyên, nếu là người thân thì nên chuẩn bị tinh thần và vui vẻ với Huệ được lúc nào hay lúc nào (enjoy him while you could). Tôi cố làm tinh, trở lại phòng. Huệ đã đỡ mệt và muốn tôi ngồi bên giường để Huệ nói tiếp.

– Thưa Thầy, Thầy đừng lo cho em, em cần nói ngay những điều cần nói cho sợ không còn kịp giờ. Dạ, cách đây khoảng ba năm,

mẹ em ngã bệnh rồi mất vài năm trước như Thầy đã biết. Trong thời gian mẹ em bệnh, em phải luôn ở bên mẹ sau giờ đi làm, dù Mẹ ở nhà hay trong bệnh viện, vì chỉ có hai mẹ con. Ngoài ra, em còn phải cáng đáng tài chánh cho mọi chi phí trong gia đình kể cả thuở men. Những khó khăn này em chỉ giữ riêng em chứ không dám nói với Phương Lan vì em nghĩ chẳng lợi ích gì mà còn tạo thêm sự lo lắng cho nhau hơn thôi. Em chỉ nói với Phương Lan về bệnh tình của mẹ em. Phương Lan tỏ ra rất thông cảm và khuyên em yên tâm lo cho mẹ là quan trọng hơn hết. Sự cao thượng của nàng đã an ủi em không ít. Trong khi đó tiên đề dành càng ngày càng cạn dần, em lo sợ nếu không tính ngay thì cuộc sống của mẹ con Phương Lan sẽ rất khó khăn; vì thế, em quyết định lấy ra 10 ngàn đô gửi cho nàng, khuyến khích tìm cách buôn bán sống tạm trong thời gian khó khăn sắp tới. Bệnh tình của mẹ em trở nên nguy kịch nên em không còn tâm trí nào để nghĩ tới việc riêng của mình. Đến rồi chưa đầy năm sau mẹ em là đời! Tang lễ cho mẹ xong, tinh thần em suy sụp đáng kể, tài chánh kiệt quệ. Chỉ tháng sau em mới nguôi ngoai, dần dần phục hồi. Trong thời gian bị bệnh em có nghĩ nhiều về vợ con nhưng em không muốn liên lạc trong lúc cùng quẫn. Em dự định trở lại sẽ làm một thời gian để dành để tiên sẽ về thăm mẹ con Phương Lan; lúc gặp nhau sẽ giải thích sự vắng bóng của em trong thời gian qua cũng không muộn. Nhằm lúc kinh tế khó khăn, hằng xúng sa thúi nhân viên hoặc đóng cửa và vì vậy em bị cho nghỉ việc luôn!”

Thầy Huệ ra đầu xin uống nước, tôi nói em nghỉ một lát nhưng Huệ lắc đầu. “Thầy để em nói, phần này mới là quan trọng.”

Ba tháng sau em vẫn chưa tìm ra việc làm, em buồn chán quá sức, ăn ngủ thất thường lại nhớ vợ, nhớ con đứt ruột... rồi ngã bệnh. Ông bác sĩ gia đình chỉ nói có lẽ tại em buồn rầu rồi sinh bệnh; bảo em về cố tĩnh dưỡng, ăn uống, nghỉ ngơi điếu độ một thời gian sẽ khỏi; rồi cho cái toa mua mớ trụ sinh về uống.

Thầy cơn đau bụng thuyền giẫm đi nhiều em chưa kịp mừng thì phải nhờ ông bạn hàng xóm đưa đi cấp cứu vì bụng dưới của em

đau không chịu nổi!

Sau khi khám nghiệm, bác sĩ nói em có vụn đờn ruột già! Họ gọi em đi các chuyên khoa để xác nghiệm... Sự xác nhận cuối cùng là em bị ung thư ruột già không còn cách chữa trị như Thầy đã biết. Họ đề nghị em làm xạ trị không nên, đi qua hóa trị cũng vô phương. Trong thời gian điều trị, em sợ em khó khăn vượt qua nên đã lo sắp xếp mọi thứ từ ngân hàng, nhà cửa, xe cộ, hàng hóa hiêm sức khỏe, bảo hiểm nhân thọ; đi luật sư làm di chúc; làm giấy ủy quyền pháp lý (power of attorney). Em đã đề tên Thầy là người đại diện pháp lý, có toàn quyền định đoạt về tài sản khiêm nhường của em kể cả thân xác này sau khi em không còn tự quyết định được nữa. Em hoàn toàn tin tưởng vào tấm lòng nhân ái của Thầy; và Thầy là người thân duy nhất của em bên Mỹ. Tất cả sổ sách, giấy tờ, chìa khóa em đựng trong hộp sắt để tại Chase Bank trên đường Bellaire Blvd., Houston, TX gần đường Synott; và đây là chìa khóa chiếc hộp sắt em xin trân trọng giao lại cho Thầy quản lý. Sau khi em chết rồi, Thầy cứ theo di chúc mà giúp em hoàn thành tâm nguyện.

Nói xong, Huệ cúi chiếc chìa khóa đeo trên tay đưa cho tôi rồi nhúm mắt lịm đi. Hơi thở gấp gáp, mặt tái nhợt! Tôi hoảng hốt gọi y tá trực vào phòng xem xét... Một lúc sau Huệ tỉnh lại. Huệ nhìn tôi gượng mỉm cười, môi mấp máy, yếu ớt nhưng thần thái có vẻ tự tại lắm. Tôi nắm chặt tay Huệ và áp tai để nghe:

– Bây giờ thì em yên tâm rồi. Thầy hứa với em đi! Em chỉ ân hận là không chính miệng em kể lại cho vợ em nghe về những trăn trăn của em; em biết Phương Lan đang buồn trách em và rồi nàng sẽ đau đớn lắm khi biết tất cả sự thật. Và em cũng ân hận không được nhìn được mặt đứa con gái yêu quý; hơn ba năm qua chiếc nó đã lớn lắm rồi...

Nói tới đây Huệ thở hắt ra và nhúm mắt lại, hai giọt nước mắt lăn dài trên đôi má gầy nhom. Tôi ngó nhịp tim vẫn đập nhưng không đau đặng và hơi thở yếu dần đi. Một tay nắm, một tay ôm vai, tôi áp miệng vào tai Huệ thì thầm: “Thầy tuyên hứa với em sẽ làm tất cả những gì em muốn Thầy làm.” Huệ mỉm cười ra, cổ siết nhẹ tay tôi, mỉm miệng cười xong trút hơi thở cuối

cùng!

8.

Phương Lan hự lên một tiếng ríi ngút xâu. Tôi đã đỡ phòng nên đỡ nàng kịp lúc, bẻ xóc nàng đặt lên giường, làm các động tác như hôm qua. Ngoài xoa bóp hai huyết Nhĩ Môn và Thái Dương, lần này tôi phải nên bóp thêm huyết Thận Đỉnh trên đỉnh đầu đỡ trợ não. Tiếng khóc của bà cụ và con bé quện hòa với mùi hương trầm u uất làm đau xé tim gan. Dù vậy, tôi cũng cố bình tĩnh đỡ trấn an hai người trong lúc nước mắt cứ chực tuôn trào.

Một lúc sau Phương Lan tỉnh dần nhưng lại hôn mê ngay. Tôi thực sự lo sợ cho sức khỏe của nàng, nên vừa nên bóp các huyết đạo cho nàng vừa bẻ con bé mở toang các cánh cửa cho thoáng khí và chạy tìm gấp người y tá hôm nọ. Nó vừa khóc vừa chạy đi. Bà cụ lu bu xúc đầu xanh lên mũi, lên thái dương Phương Lan. Tôi xem mạch nàng vẫn điểu hòa dù hơi thối có yếu ớt. Tôi biết, ai mà không sốc với hoàn cảnh đau đớn cùng cực như vậy!

Vài phút sau nàng lại tỉnh, ngỏ lời xin uống nước. Tôi lấy tách trà và giúp nàng ngồi dậy. Thân hình nàng eo lả như cọng bún; tôi phải đỡ nàng tựa vào tôi và chậm chạp cho nàng uống từng hớp nước xong đặt nàng nằm gối đầu lên hai chiếc gối chông cao.

Khoảng mười phút sau, cô y tá và con bé hót hời bước vào nhà. Người y tá hành sự thành thạo, bày đồ nghề và chích cho nàng một ống thuốc khỏe (?); tôi không buồn hỏi loại thuốc gì vì thấy cô ta đã chích cho Phương Lan hôm qua rất tốt. Cô y tá ra vẻ hẹn tôi sẽ tới chích thêm một ống nữa.

Tôi nhẹ nhàng nói với Phương Lan:

– Tôi chia sẻ sự đau đớn, mất mát to lớn của Phương Lan nhưng cô phải ráng khỏe, chúng ta còn vài việc cần làm, tôi chỉ có thể ở đây vài hôm nữa thôi.

Phương Lan lại òa khóc. Tôi khuyên giãi:

– Người đi đã đi, người ở lại mới là quan trọng. Bà cụ và bé Lan Huệ chỉ trông cậy vào cô, và đó cũng là ước nguyện của Huệ.

- Dạ, em hi vọng!
- Tôi nghĩ tốt nhất bây giờ tôi về khách sạn, để mọi người nghỉ ngơi; sau trưa tôi trở lại, rất mong Phương Lan khỏe đi ra ngoài được, chúng ta có việc cần làm.
- Bao giờ anh trở lại Mỹ?
- Xong việc ở đây, tôi trở lại Mỹ Khê, ghé thăm mẹ mẹ ông bà một hôm xong về Sài Gòn thăm bạn bè vài hôm.
- Quê anh cũng ở Mỹ Khê? - Nàng có vẻ ngạc nhiên.
- Dòng họ, bà con tôi hầu hết ở đó.
- Anh có liên hệ chỉ với dòng họ Trương Quang không?
- Dòng họ của tôi.
- Em sớm làm dâu nhà Trương Quang.
- ??? - Tôi nói nàng chờ đợi.
- Cũng may, em khám phá sớm gia đình nó có thân nhân làm lớn trong chính quyền Việt cộng nên chấm dứt liên hệ liên.
- Ăn nhằm gì tới tương lai của cô?
- Em không thích liên hệ tới Việt cộng!
- Cô chưa biết tôi là ai sao dám nói những điều như vậy?
- Em chắc anh không phải Việt cộng, vì Việt cộng không có trái tim từ ái, không có tâm lòng nhân hậu.
- Thôi bỏ qua chuyện này đi Phương Lan, tôi không muốn tai bay họa gió cho ai hết.
- Bì chừ em thấy khỏe nhiều rồi, anh không cần phải đi tới đi lui. Anh muốn em đi mô và làm chi mà anh nói rất cần?
- Buổi trưa các ngân hàng có làm việc hay không?
- Em không lui tới những chỗ nó nên không rõ. Chắc ăn mình có thể tới đó sau 1 giờ chiều. Ở trên đường Hùng Vương gần nhà có Ngân Hàng Ngoại Thương Việt Nam, đó là chi nhánh của Vietcombank.
- Rất tốt! Vậy liệu cô và mọi người đi tiệm ăn trưa với tôi được không, xong tôi với cô đi nhà bank lúc 2 giờ, để cho họ còn nghỉ trưa an giấc.
- Mẹ em không thích đi tiệm ăn mô. Mình mua thức ăn đem về nhà như hôm qua được không anh?
- Tôi đành phải đi mua thức ăn cùng với bé Lan Huệ. Con bé vui hớn lên, tự động nắm tay tôi kéo đi. Không ai nói ăn gì nên tôi tự quyết định tới tiệm cơm gà nổi tiếng ở gần chợ Quảng

Ngãi mua vò.

Trong suốt bữa ăn gia đình, tôi cố pha trò để phá tan không khí u trầm nhưng không thành công mấy. Phương Lan và bà cụ vò ăn chút đồ nh; tôi và con bé cứ ăn ngon lành vì bụng đói. Tôi chưa nói gì về những dự định sắp tới, chỉ miễn hé chút chút là ngoài tin buồn cũng sẽ có tin vui...

9.

Sau khi Huệ trút hơi thở cuối cùng và trong lúc chờ giờ nghiệm, tôi dần xòp với nhà thương rồi còp tóc chạy về ngân hàng Chase mở tài khoản đọc di chúc để biết phải làm gì.

Trong di chúc, Huệ cho tôi chi tiết để liên lạc với hãng bảo hiểm nhân thọ AIG ngay sau khi Huệ tắt thở để được hưởng đền. Huệ muốn được hòa thiên; nhờ tôi tìm cách bán căn nhà và chiếc xe; đền nhà bằng đóng tương mục, lấy hết tiền ra; đền ngôi chùa nơi để di ảnh của Mẹ, trích ra \$5 ngàn để cúng chùa. Khi con tôi đi Việt Nam về Mỹ Khê tìm gặp mẹ con Phương Lan trao lại tất cả số tiền còn lại để nàng buôn bán nuôi con và lo cho mẹ già sau khi chi trả tất cả những khoản chi phí cần thiết, kể cả chi phí cho chuyến đi của tôi; tiền bảo hiểm nhân thọ ký thác vào quỹ học vò cho con gái Lan Huệ. Huệ cũng bày tỏ ước mong Phương Lan sẽ thay Huệ chăm sóc mẹ mẹ của Ba Huệ ở Mỹ Khê...

Tôi chảy nước mắt vì những toan tính tình nghĩa và chu đáo của Huệ. Tôi gọi ngay cho hãng bảo hiểm. Ngạc nhiên thay, họ đã biết trước, đã chuần bị sẵn giấy tờ cho tôi ký nộp qua internet. Tôi thắc mắc hỏi họ, họ chia buồn và nói với tôi Huệ đã chuần bị cho việc ra đi từ mấy tuần trước. Nhờ vậy mọi thủ tục rất trơn tru.

Sau khi xong việc tang lễ, tôi mang hũ tro cốt để tạm vào chùa (cho tới khi tôi mang đi Việt Nam) nhân dịp đền cúng viếng theo lời dặn của Huệ. Vị trụ trì cũng là chủ quen biết lâu dài nên dành cho tôi mọi sự dè dàng. Tôi nhờ chú em làm địa ốc đăng bán nhà sau khi đã mượn người dọn dẹp, lau chùi, cốt sạch sẽ. Nhà trệt có 3 phòng ngủ, rộng 1700 square feet,

hai phòng tắm, mái nhà thay chưa quá 5 năm, nhà để xe riêng, kho chứa đồ ¼ mẫu, bàn ghế và giường còn nguyên vẹn. Chú em đề nghị đăng giá \$120 ngàn gồm luôn đồ đạc. Đồng thời tôi cũng liên lạc với một người bạn quen, có công ty mua bán xe cũ để bán chiếc xe của Huệ. Chiếc xe Toyota Camry 2008, bạn nói vì thương hoàn cảnh của Huệ nên mua giúp \$10 ngàn, không tính thuế. Tôi liên lạc với hãng bảo hiểm AIG làm thủ tục chuyển hết số hiện kim vào một trương mục đặc biệt tôi vừa mở ngân hàng Citibank. Trong khi đó tôi cũng xếp đặt công việc ở trường xong, giao cho một học trò lớn tuổi, cao đang nhất để trông coi trong thời gian tôi vắng mặt.

Trong đời tôi thăng trầm cũng lắm, gian nan cũng thừa trong bất cứ công việc gì tôi làm; thế nhưng, trong tiến trình lo cho Huệ mọi việc đều trơn tru, mau lẹ. Nhiều lúc tôi nghĩ có lẽ Huệ theo phò hộ cho tôi nên mọi chuyện mới êm thắm như vậy.

Nhà đang bán chưa đầy một tháng đã có mấy người muốn mua; trong số đó có một cặp vợ chồng lớn tuổi người Việt ở California mới dọn về, muốn mua một căn nhà nhỏ nhắn, trẻ tiến mặt, để an hưởng tuổi già. Họ hẹn đến xem nhà rồi đồng ý mua luôn với giá \$122 ngàn tiến mặt, đặt cọc 20% ngay trong ngày. Chú em tôi vui mừng gọi báo cho biết; rồi năm ngày sau, giấy tờ sang nhượng hoàn tất. Chú em chỉ lấy ít tiến công tượng trưng.

Tôi làm một cuốn sổ nhỏ, ghi tất cả những dữ kiện về tài chánh của Huệ để sau này trao lại cho Phương Lan.

Hai giờ chiều chúng tôi có mặt ở ngân hàng. Phương Lan rất vui ngạc nhiên thấy tôi mở hai trương mục, một cho nàng và một dành riêng cho con bé. Càng ngạc nhiên đến nỗi không tin là sự thật khi tôi chuyển ngân vào mấy trương mục. Tổng số tiến cho nàng là \$124+ ngàn (gồm tiến bán nhà, bán xe, số tiết kiệm); của con bé \$105+ ngàn (gồm \$100 ngàn trị giá bảo hiểm và tiến lời). Tôi đề nghị nàng lấy ra một ít để chi dụng và lo thu xếp men, số còn lại để trong nhà băng cho an toàn cho tới lúc cần

dùng thì lấy. Nàng đồng ý lấy ra 10 triệu tiền mặt.

Tôi thật không ngờ mọi sự việc lại xảy ra một cách mau lẹ và suôn sẻ như vậy. Khi mọi thủ tục đã xong, tôi mới xách tay lấy ra tờ di chúc của Huệ để lại cho riêng tôi, và cuốn sổ tài chánh trao lại cho Phương Lan giữ làm kỷ niệm. Tôi cũng nói luôn ước nguyện của Huệ muốn nàng thay Huệ chăm sóc mộ phần của ông cụ. Nước mắt lại lại chảy rơi; nàng sụt sùi khóc như thủ tục trong thời gian làm thủ tục giấy tờ.

Tôi thấy phào khoan khoái như trút được gánh nặng trên lưng. Cảm ơn người nhân viên ngân hàng rồi rít. Chúng tôi đứng dậy ra khỏi nhà băng. Đôi chân tôi nhẹ tênh, tâm hồn tôi bình bình. Sức khỏe Phương Lan quá yếu, tôi phải dìu nàng ra cửa gọi taxi đưa nàng về nhà. Tôi dự định về tới nhà dọn đồ đâu đó xong xuôi sẽ nói lời từ giã với mọi người. Phương Lan rất yêu đi hết hai con hẻm nhưng tôi ngại người ta dòm ngó đành để nàng chậm chạp bước đi một mình, tôi theo sát sau canh chừng. Khi tới ngõ đã thấy bà Cụ và con bé bắc ghế ngồi trước cửa như trông đợi. Con bé thấy mẹ chạy lại ôm chầm, dìu mẹ nó vào giường rồi xoay lại ôm tôi và khóc. Tôi cảm động ôm chặt con bé vào lòng, thủ thủ:

– Từ nay về sau cháu ngoan của chú không cần đi bán vé số nữa. Ba của cháu đã chuồn bị hết việc học hành cho cháu rồi. Cháu phải hứa với chú học hành ngoan ngoãn để nên người hữu dụng mai sau. Đó cũng là ước nguyện của ba cháu. Ba cháu đã thương nhớ cháu vô cùng!

Con bé khóc lớn, nói trong tiếng nức:

– Dạ con hứa với Ba, con hứa với Chú!

Tôi gật đầu chào bà cụ, bế con bé trên tay cùng bước đến trước bàn thờ khói hương nghi ngút, tôi đặt con bé xuống, loay hoay đặt hai nén nhang, trao cho con bé một... Phương Lan cũng tới đứng một bên từ lúc nào, tôi trao nén nhang còn lại cho nàng và đặt thêm một cây khác. Tôi khấn lớn:

– Huệ quý mến, Thầy đã giữ trọn lời hứa với em rồi đó, đã chu toàn tất đẹp một “mission” tưởng đâu “impossible”; một sứ mạng tinh thần đầy nước mắt. Thầy biết chắc có sự phù trợ của em

nên mọi việc đều thông suốt, hoàn mỹ. Thầy cảm ơn em. Bên kia thế giới chắc em đang nín nụ cười mãi nguyên. Thầy tiếc cho em có vợ đẹp con ngoan mà không cùng cộng hưởng hạnh phúc gia đình lâu dài. Có lẽ mỗi người chúng ta khi sinh ra đã được xếp đặt cho một định mệnh riêng biệt. Định mệnh của em có nghiệt ngã nhưng Thầy chắc những người thân yêu này sẽ làm rạng danh em. Cầu xin linh hồn em đời đời an lạc nơi cõi vĩnh hằng.

Phương Lan khóc rưng rứt, cảm nhang rồi phủ phục xuống đất lạy trước di cốt của Huệ. Con bé cũng quỳ lạy theo mẹ. Cụ bà ngồi cạnh giường tự này giờ cũng lặng lẽ đứng dậy thắp nhang lên bàn thờ.

Ngoài hiên bóng chiếu mờ dần, tiếng ồn ào của thị tứ cũng lắng xuống cùng với tiếng rao hàng thỉnh thoảng vang lên. Tôi ngẫm lời chào tạm biệt nhưng ai cũng nấn nín tôi thêm chút nữa. Phương Lan vừa khóc vừa nói:

– Lần chia tay này không chắc có lần tái ngộ. Xin anh đừng dùng bữa cơm cuối cùng với chúng em. Em không biết nói gì hơn ngoài tấm lòng tri ân sâu xa của gia đình em đối với nghĩa cao đẹp của anh. Em xin lạy anh một lạy lần ơn...

Tôi vội tránh qua một bên để nghe nàng nói tiếp:

– Em xin hứa với anh và vong linh Huệ, em sẽ tự lo thân mình, bảo trọng sức khỏe và tận tình chăm sóc Lan Huệ; nhất định cháu sẽ học hành tới nơi tới chốn để có một tương lai rạng rỡ như di ngôn của Ba nó. Việc mẹ mợ của Ba Huệ, em đã là vợ của Huệ nên đã và đang thay mặt chúng lo việc hương khói từ lúc cưới nhau đến giờ.

– Cậu ráng lại với chúng tôi một lúc nữa nghe. -Bà cụ nói.

– Chú đi con buồn lắm!

Nói xong nó lại khóc ròng. Tôi cũng buồn bã nói:

– Trước sau gì cũng phải chia tay. Tôi sẽ đưa sổ điện thoại của tôi bên Mỹ cho Phương Lan để khi nào cần thiết thì liên lạc. Việc tôi làm hoàn toàn do lòng tự nguyện và do tấm lòng quý mến người học trò đầy tình nghĩa của tôi. Vì thế, tôi không dám nhận cái lạy ơn của cô nhưng tôi nhận lời với mọi người... lại dùng cơm tối với gia đình.

Tôi lại đi với Bé Lan Huệ mua thức ăn đi món nhưng bà cụ và Phương Lan cũng chẳng ăn uống gì khá hơn mặc dù cô ý tá đã trở lại chích thêm cho nàng một ống thuốc khế.

Khoảng 9g tôi tôi ra vó, lòng tràn ngập niềm vui, chân bước lằng lằng, tâm hồn nhẹ nhàng... nhưng khi vó tới phòng thì đôi mi nặng trĩu, đôi chân rời rã, đặt lưng nằm xuống là ngủ vùi một giấc, không còn biết trời trăng gì cả cho tới hơn 8 giờ sáng hôm sau khi những tiếng động của mấy người dọn phòng làm tôi thức giấc.

10.

Tôi xếp đặt thì giờ đi Mỹ Khê thăm nhà thờ Đại Tôn, nhà thờ Tiểu Tôn và nhà thờ Thái Bô Trương Đăng Quố một chuyến; nhân tiện ghé thăm một vài người bà con thân thuộc rồi sáng mai trở về Saigon, tuần sau về lại Mỹ.

Vừa bước ra phòng khách, tôi khựng lại vì thấy Phương Lan đã đứng đó từ lúc nào! Nàng có vẻ mừng ra mặt nhưng bóng nước mắt lại rơi! Tôi chưa kịp nói gì thì nàng đã nói:

– Em sợ anh đi sớm nên đến đây chờ từ lúc 6g sáng hãy thăm chị Lữ Tân (front desk) cho biết anh còn đang ngủ nên ngủi chờ tới bây giờ.

Tôi ái ngại nhìn nàng và mời nàng ngủi xuống ghế, âu lo hỏi:

– Có chuyện gì không Phương Lan?

– Dạ không có gì quan trọng lắm. Tôi qua khi anh về rồi em vẫn băng khuông thương tiếc Huệ nên không ngủ được. Em lấy bản Di Chúc của Huệ và cuốn sổ nhỏ của anh đưa ra xem. Em thấy anh ghi tất cả việc tài sản của Huệ và chi tiết chi tiêu nhưng không thấy chi phí cho chuyến đi của anh như lời Huệ muốn nên em đến tìm anh để xin anh cho em gửi lại tất cả chi phí theo lời dặn dò của Huệ trong di chúc. Nếu không, em sẽ áy náy suốt đời.

– Phương Lan không cần phải áy náy. Như tôi đã nói, công việc này hoàn toàn tự nguyện như một nghĩa cử cuối cùng đi với một người học trò yêu quý đã đặt hết niềm tin vào mình. Thật sự lúc đầu tôi nghĩ sẽ làm như vậy, nhưng suy đi nghĩ lại tôi thấy không thể làm như thế được, nhất là khi thấy tình cảnh

sống của Bà cụ và mẹ con Phương Lan. Thật ra, tất cả những chi phí cho chuyến đi này đối với tôi không đáng là bao nhiêu, mong cô yên tâm để cho tôi có cơ hội làm được một việc đáng làm và kể như quà tặng của tôi dành cho gia đình cô vậy.

Phương Lan đứng lên tiến lại phía tôi. Tôi cũng ngập ngừng đứng dậy, nàng ôm choàng tôi vừa khóc vừa nói:

– Anh đã nói rứa thì em xin nghe. Mẹ con em xin kể cả ngậm vành cảm tạ tấm lòng cao thượng của anh.

Thấy mọi người nhìn làm tôi luống cuống, gỡ tay nàng dịu dàng xuống ghế:

– Xin đừng nói chuyện ân nghĩa nữa. Cô hãy ráng bảo dưỡng sức khỏe thật tốt để lo cho bà cụ và cháu Lan Huệ. Tôi không cần nhắc cô cũng thừa biết là rất nên cẩn thận trong việc giao tiếp. Cũng không cần bày là cô cần phải làm gì để có tương lai tốt đẹp hơn. Tôi quý mến con bé lắm, nó rất thông minh, hiểu nghĩa giống ba mẹ nó. Xin giữ liên lạc; nếu tôi có dịp trở lại Quảng Ngãi lần sau, tôi sẽ tìm thăm mọi người. Bây giờ thì tôi phải đi Mỹ Khê. Kể như đây là lần từ giã cuối cùng.

– Em ước phải chi sức khỏe của em tốt em sẽ đi cùng với anh về Mỹ Khê hôm nay luôn.

– Khi nào xong hết mọi việc và sức khỏe cho phép, cô về cúng ông cụ mâm cơm là tốt rồi!

– Em xin nghe lời anh. Chúc anh đi bình yên.

Chúng tôi cùng đứng dậy sánh vai bước ra cửa. Không gian bên ngoài tràn ngập tiếng còi xe và tiếng người qua lại ồn ào bất tận. Phương Lan cúi mặt bước đi bên tôi, nghe tiếng nàng sụt sịt nhưng tôi làm như không để ý, nói lời từ biệt lần nữa. Bất ngờ nàng quay lại ôm chặt tôi, sau một khoảnh khắc, buông tay quay mặt vội vã bước đi hòa lẫn vào đám đông tấp nập trên đường. Tôi thương cảm nhìn theo “tội nghiệp cho một kiếp con người”.

Ánh nắng hè chói chang, cùng tiếng ve sầu râm ran hòa nhập vào hoạt cảnh của một thành phố vươn mình lên trong một xã hội phát triển không mấy trật tự.

Đó, Quảng Ngãi quê tôi!

Mùa Hè 2014

[Sứ Mệnh Tinh Thàn](#)